

Jeg har efterhaanden faaet den Opfattelse, at det vilde være godt, hvis de internationale Konferencer kunde angive tillige en anden Fremgangsmaade, saa at der f. Eks. blev Adgang for de enkelte Lande til at ratificere under Forbehold af, at Tilslutning finder Sted fra visse andre Lande.

De to Henstillinger, som her foreligger til Behandling, den ene om Begrænsning af Arbejdstiden i Sejlads i indre Farvande, den anden om Begrænsning af Arbejdstiden i Fiskeriet, indeholder en Væsenforskel i Forhold til de Henstillinger og Konventioner, som forelaa fra Washington-Konferencen. De Bestemmelser, som blev vedtaget i Washington, skulde finde almindelig Anvendelse rundt om i Landene, og derfor skulde Konferencen i Henhold til Fredstraktatens § 405 fastsætte de Afvigelser, som maatte anses for nødvendige overfor ganske bestemte Lande, i hvilke Klimaet eller den industrielle Organisations ufuldkomne Udvikling eller andre særlige Omstændigheder gjorde de industrielle Forhold særlig egenartede. Overfor de Henstillinger, der foreligger til Behandling i Dag, gælder noget andet, idet det fra selve den paagældende Konference i Genua er erkendt, at man her bevæger sig paa et Omraade, hvor man ikke kan vedtage Henstillinger eller Konventioner, som skal finde almindelig Anvendelse, men at Reglerne angaaende disse Forhold alene maa gives i Henhold til national Lovgivning. Jeg har den Opfattelse, at dette Synspunkt er ganske rigtigt. Der er ikke Tvivl om, at der baade med Hensyn til Fiskeriet og Sejladsen i indre Farvande gælder saa forskellige Forhold i de forskellige Lande, at det vil være urimeligt at spænde Lovgivningen derom ind i en fælles international Ramme. Derfor er Resultatet, som vi ser, ogsaa blevet det, at man kun henstiller til Landene at vedtage Lovbestemmelser, som sætter en vis Grænse for Arbejdstiden; men hvor denne Grænse skal sættes, og under hvilke nærmere Omstændigheder den skal sættes, det overlades ganske til den nationale Lovgivning. For saa vidt vil en Tilslutning til Henstillingen ikke kunne paalægge det enkelte Land noget snærende Baand, idet det er stillet ganske frit overfor de Lovbestemmelser, man vil vedtage. Men jeg har dog den Opfattelse, at for Danmark er der Grund til at erindre, at vort

Fiskeri i det væsentlige foregaar uden Anvendelse af Lønarbejdere, og at de Forhold, som har forarsaget en international Henstilling, derfor sikkert kun i ringe Omfang kan siges at findes her i Landet. Derfor kan Konventionens Bestemmelser maaske siges først at have Ærinde til Danmark, den Dag vort Land i højere Grad er Deltager i det store søgaaende Fiskeri.

Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard, som udtalte, at Formaålet med det hele var jo 8 Timers Arbejdsdagens Gennemførelse overalt, at det ærede Medlem skulde have lagt lidt mere Mærke til det, han læste op, idet der i denne Oplæsning udtrykkelig pointeres: „alle industrielle Samfund“ og „saa vidt deres særlige Forhold tillader“. Derfor vedkom de Bemærkninger, det ærede Medlem kom med om 8 Timers Arbejdsdagen, for saa vidt ikke den Sag, der foreligger til Behandling i Dag. Jeg kunde endogsaa sige, at de 2 Henstillinger om Arbejdstiden, der foreligger til Behandling i Dag, er et positivt Bevis paa, at den internationale Arbejdsorganisation ikke tilstræber at faa fastsat 8 Timers Arbejdsdagen overalt, idet disse 2 Henstillinger viser, at man paa Omraader, hvor særlige Forhold taler derfor, ser bort fra 8 Timers Arbejdsdagen og overlader Spørgsmaålets Afgørelse til den nationale Lovgivning. Det, det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard nu oplæste, gaar i Virkeligheden ikke ud paa andet, end hvad alle her i Danmark er enige om (Modsigelse). Det ærede Medlem ved jo dog, at den Regering, som i Øjeblikket sidder, og som tilhører det ærede Medlems eget Parti, er Tilhænger af det, som det ærede Medlem oplæste. Det ærede Medlem ved, at den nuværende høje Regering har tiltraadt disse Bestemmelser ved sin Tiltræden til Nationernes Forbund; og det vilde selvfølgelig være utænkeligt, at enten det ærede Medlem eller nogen fra den højtærede Regerings Side skulde tage Afstand fra det, man der er gaaet ind paa.

Maa jeg dernæst med Hensyn til de 3 Konventioner sige, at Konventionen om en Erstatning for Arbejdsløshed i Tilfælde af Skibsforslis kan vi fra vor Side ganske tiltræde. Jeg kan paa samme Maade sige om Konventionen angaaende Lavalder for Børns Arbejde til Søs, at dennes Bestemmelser kan vi helt og fuldt tiltræde, og vi kan